

कैतवंकितवेभ्योदेयं धनं ॥ ५॥ ६॥ ७॥ ८॥ ९॥ १०॥ ११॥ १२॥ १३॥ लघोयान्नोचतरः ॥ १४॥ संविधाताईश्वरः स्पर्शो मुखदुःखे दृढबालौ पंडितमूर्खौ स्पृशतः प्रामुतः शमंत्वास्थं धास्यतिकरिष्यति गो

द्रौपद्युवाच कथंत्वेवं वदसि प्रातिकामिन्कोहिदीव्ये द्वायं याराजपुत्रः ॥ मूढो राजा द्यूतमदेन मत्तो ल्यभून्नान्यत्कैतवमस्य किंचित् ॥ ५॥ प्रातिकाम्युवाच
यदानाभूत्कैतवमन्यदस्य तदा देवीत्पांडवो जातशत्रुः ॥ न्यस्ताः पूर्वं भ्रातरस्ते न राज्ञा स्वयं चात्मा त्वमथो राजपुत्रि ॥ ६॥ द्रौपद्युवाच गच्छुत्वं कितवंगत्वा
सभायां पृच्छसूतज ॥ किंतु पूर्वं पराजैषीरात्मानमथवानुमां ॥ ७॥ एतज्ज्ञात्वा समागच्छततो मां नयसूतज ॥ ज्ञात्वा चिकीर्षितमहं राज्ञो यास्यामि दुःखिता ॥
॥ ८॥ वैशंपायन उवाच सभांगत्वा सचोवाच द्रोपद्यास्तद्वचस्तदा ॥ युधिष्ठिरं न रेंद्राणां मध्ये स्थितमिदं वचः ॥ ९॥ कस्येशोनः पराजैषीरितित्वा माह द्रौप
दी ॥ किंतु पूर्वं पराजैषीरात्मानमथवापिमां ॥ १०॥ युधिष्ठिरस्तु निश्चेता गतसत्त्व इवाभवत् ॥ नतं सूतं प्रत्युवाच वचनं साध्वसाधुवा ॥ ११॥ दुर्योधन उवाच
इहैवागत्य पांचाली प्रश्नमेनं प्रभाषतां ॥ इहैव सर्वे शृण्वंतु तस्याश्चैतस्य यद्वचः ॥ १२॥ वैशंपायन उवाच सगत्वा राजभवनं दुर्योधनवशानुगः ॥ उवाच
द्रौपदी सूतः प्रातिकामी व्यथन्निव ॥ १३॥ प्रातिकाम्युवाच सभ्यास्त्वमीराजपुत्र्या द्वायंति मन्ये प्राप्तः संशयः कौरवाणां ॥ न वै समृद्धिं पालयते लघोयान्
यस्त्वां सभां नेष्यति राजपुत्रि ॥ १४॥ द्रौपद्युवाच एवं नूनं व्यदधात्संविधाता स्पर्शो मुखदुःखे दृढबालौ ॥ धर्मत्वेकं परमं प्राह लोके स नः शमं धास्यति गो
प्यमानः ॥ १५॥ सोयं धर्मो मात्यगात् कौरवान्वै सभ्यान् गत्वा पृच्छधर्म्यं वचो मे ॥ तेषां ब्रूयुर्निश्चितं तत्करिष्ये धर्मात्मानो नीतिमंतो वरिष्ठाः ॥ १६॥ श्रुत्वा सूतस्त
द्वचो याज्ञसेन्याः सभांगत्वा प्राह वाक्यं तदानीं ॥ अधो मुखास्ते न च किंचिदूचुर्निर्वधं तं धातुं राष्ट्रस्य बुध्वा ॥ १७॥ वैशंपायन उवाच युधिष्ठिरस्तु तच्छ्रुत्वा
दुर्योधनचिकीर्षितं ॥ द्रौपद्याः संमतं दूतं प्राहिणो द्रुरतर्षभ ॥ १८॥ एकवस्त्रा त्वयो नीवीरो दमाना रजस्वला ॥ सभां मागम्य पांचालि श्वशुरस्याग्रतो भव ॥ १९॥
अथ त्वामागतां दृष्ट्वा राजपुत्रीं सभां तदा ॥ सभ्याः सर्वे विनिंदेरन् मनोभिर्धृतराष्ट्रजं ॥ २०॥ सगत्वा त्वरितं दूतः कृष्णाया भवनं नृप ॥ न्यवेदयन्मतं धीमान् धर्म
राजस्य निश्चितं ॥ २१॥ पांडवाश्च महात्मानो दीनादुःखसमन्विताः ॥ सत्येनातिपरीतां गानो दीक्षंते स्म किंचन ॥ २२॥ ततस्त्वेषां मुखमालोक्य राजा दुर्योधनः
सूतमुवाच लृष्टः ॥ इहैवैतामानय प्रातिकामिन् प्रत्यक्षमस्याः कुरवो ब्रुवंतु ॥ २३॥ ततः सूतस्तस्य वशानुगामी भीतश्च कोपाद्गुपदात्मजायाः ॥ विहाय मानं पुन
रेव सभ्यानुवाच कृष्णां किमहं ब्रवीमि ॥ २४॥

प्यमानः रक्ष्यमाणः ॥ १५॥ १६॥ १७॥ १८॥ १९॥ २०॥ २१॥ २२॥ २३॥ मानं दुर्योधनस्याज्ञाभंगेन तस्य श्रेष्ठत्वं विहायतिरस्कृत्य ॥ २४॥